



Sygn. akt I UK 320/10

**WYROK  
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 24 marca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Hajn (przewodniczący)

SSN Romualda Spyt

SSA K. Staryk (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania A. S.  
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych  
o prawo do emerytury w niższym wieku,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 24 marca 2011 r.,  
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego  
z dnia 27 kwietnia 2010 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi  
Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o  
kosztach postępowania kasacyjnego.**

## **Uzasadnienie**

Decyzją z dnia 17 listopada 2008 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił ubezpieczonemu A. S. prawa do emerytury, uznając, że nie spełnił warunków określonych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43, ze zm.), gdyż udowodnił 18 lat i 15 dni, zamiast wymaganego 20 okresu pracy w szczególnych warunkach.

Po rozpoznaniu odwołania A. S., Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 17 grudnia 2009 r. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury w niższym wieku z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych, poczynając od dnia 26 listopada 2008 r. Sąd Okręgowy uznał sporny okres pracy wykonywanej w szczególnych warunkach od 13 stycznia 1988r. do 30 sierpnia 1990 r. na stanowisku spawacza na odkrywce w kopalni węgla brunatnego przy bieżących robotach montażowo-górnich za pracę górniczą w rozumieniu art. 36 ust. 1 pkt. 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, a także ustalił, że ubezpieczony udowodnił łącznie co najmniej 20 letni okres pracy wykonywanej w warunkach szczególnych wymienionej w § 8a rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43, ze zm.). W konsekwencji Sąd I instancji uznał, że ubezpieczony po ukończeniu 55 roku życia (26 listopada 2008 r.) udowodnił łącznie 37 lat 5 miesięcy i 3 dni okresów składkowych oraz 2 lata 6 miesięcy i 19 dni okresów nieskładkowych, w tym co najmniej 20 lat przy pracach wymienionych w wykazie B dział IV poz. 9 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., a zatem od dnia spełnienia wszystkich warunków tj. od dnia 25 listopada 2008 r. nabył prawo do emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 27 kwietnia 2010 r., uwzględniając apelację organu rentowego, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddalił odwołanie.

Sąd Apelacyjny uznał, że brakuje podstaw do zaliczenia okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach, w ramach delegacji zagranicznej, jako pracy górniczej, bowiem od 13 stycznia 1988 r. do 30 sierpnia 1990 r. ubezpieczony wykonywał prace na stanowisku spawacza przy bieżących robotach montażowo - górniczych na odkrywce węgla brunatnego. We wskazanym wyżej wykazie B w dziale IV zostały wyodrębnione dwa rodzaje prac: prace wykonywane bezpośrednio przy udostępnianiu i wydobywaniu węgla brunatnego na odkrywce (pkt 8) oraz prace wykonywane bezpośrednio przy przeróbce mechanicznej węgla w zakładach górniczych lub praca górnicza w rozumieniu przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin (pkt 9). Zakładając racjonalność takiego rozwiązania Sąd przyjął, że celowym było wyłączenie z prac wymienionych w punkcie 9 prac wykonywanych bezpośrednio przy udostępnianiu i wydobywaniu węgla brunatnego na odkrywce. I właśnie taka praca bezpośrednio przy udostępnianiu i wydobywaniu węgla brunatnego na odkrywce (a nie każda inna praca na odkrywce węgla brunatnego) stała się szczególnie uprzywilejowana. Dawała ona podstawę do nabycia prawa do wcześniejszej emerytury na podstawie § 8a rozporządzenia (przy spełnieniu pozostałych ustawowych warunków).

Natomiast punkt 9 tego działu, traktując o pracy górniczej, tym samym pomijał - zdaniem Sądu Apelacyjnego - pracę górniczą na odkrywce węgla brunatnego. Praca na odkrywce węgla brunatnego, oprócz pracy bezpośrednio przy udostępnianiu i wydobywaniu węgla brunatnego, kwalifikowana być powinna jako praca wymieniona w pkt 2 działu I wykazu A powołanego rozporządzenia. Wykonywanie jej przez 15 lat (przy spełnieniu pozostałych ustawowych warunków) daje podstawę do nabycia prawa do emerytury na podstawie § 4 powołanego rozporządzenia. Skoro w spornym okresie od 13 stycznia 1988 r. do 30 sierpnia 1990 r.) ubezpieczony wykonywał prace na stanowisku spawacza przy bieżących robotach montażowo - górniczych na odkrywce węgla brunatnego, to brak podstaw do uznania, że są to prace wykonywane bezpośrednio przy udostępnianiu i wydobywaniu węgla brunatnego na odkrywce, wymienione w punkcie 8 działu IV wykazu, a zatem brak jest podstaw do przyjęcia, że ubezpieczony wykazał spełnienie przesłanki 20 lat stażu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach,

wymienionej w wykazie B dział IV poz. 8-9. Wnioskodawca nie nabył zatem prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu wykonywania prac w warunkach szczególnych.

Wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżył w całości skargą kasacyjną pełnomocnik A. S., zarzucając wyrokowi:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego - art. 36 ust. 1 pkt. 4 (obecnie art. 50c ust. 1 pkt. 4) ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zmianami), w związku z załącznikiem nr 2 punktem 32 „wykazu stanowisk pracy, na których zatrudnienie na odkrywce w kopalniach węgla brunatnego oraz przedsiębiorstwach i innych podmiotach wykonujących roboty górnicze dla kopalń węgla brunatnego uważa się za pracę górniczą” do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 23.12.1994 r. w sprawie określania niektórych stanowisk pracy górniczej oraz stanowisk pracy zaliczanych w wymiarze półtorakrotnym przy ustalaniu prawa do górniczej emerytury lub renty (Dz. U. z 1995 Nr 2, poz. 8), poprzez ich błędną interpretację i niewłaściwe zastosowanie, i przyjęcie, że ubezpieczony wykonując prace przy bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń wydobywczych w kopalniach węgla brunatnego na terenie Niemiec w okresach od kwietnia 1980 r. do listopada 1980 r. oraz od stycznia 1988 r. do sierpnia 1990 r. nie wykonywał pracy górniczej w rozumieniu ww. przepisów,

2. naruszenie przepisów prawa materialnego - § 8a rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43 ze zmianami) w związku z art. 32 i 46 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że ubezpieczony nie spełnia warunków do emerytury w obniżonym wieku określonym tym przepisem oraz błędną interpretację treści załącznika do ww. rozporządzenia, tj. wykazu B działu IV punktu 8 i 9 przez przyjęcie, że do pracy w szczególnych warunkach z wykazu B można kwalifikować jedynie prace wykonywane bezpośrednio przy udostępnianiu i wydobywaniu węgla brunatnego z wyłączeniem innych prac w tych kopalniach.

Wskazując na te zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w całości i jego zmianę poprzez oddalenie apelacji organu rentowego w całości, a także o zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kosztów postępowania apelacyjnego i kasacyjnego, według norm przepisanych; ewentualnie, w przypadku nie uwzględnienia tego wniosku, o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania i o zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ma uzasadnione podstawy.

Spór w niniejszej sprawie dotyczył uprawnień ubezpieczonego do emerytury na podstawie art. 46 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zmianami), a kluczową kwestią było ustalenie, czy ubezpieczony udowodnił, że wykonywał przez co najmniej 20 lat stale i w pełnym wymiarze czasu pracę w warunkach szczególnych, wymienioną w § 8 a rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zmianami) oraz wykazie B dział IV poz. 8 i 9, stanowiącym załącznik do tego rozporządzenia.

Załącznik do ww. rozporządzenia w wykazie B dziale IV poz. 8 do prac w szczególnych warunkach zalicza: „Prace wykonywane bezpośrednio przy udostępnianiu i wydobywaniu węgla brunatnego na odkrywce”, a w pozycji 9: „Prace wykonywane bezpośrednio przy przeróbce mechanicznej węgla w zakładach górniczych lub pracę górnictwem w rozumieniu przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin.”

Sąd Apelacyjny dokonując wykładni tych przepisów doszedł do wniosku, że ponieważ w punkcie 8 wymieniono wyłącznie prace wykonywane bezpośrednio przy udostępnianiu i wydobywaniu węgla brunatnego na odkrywce, to tylko taka praca na odkrywce węgla brunatnego może być kwalifikowana jako praca w

szczególnych warunkach z wykazu B; natomiast punkt 9 traktujący o pracy górniczej, tym samym pomija pracę górniczą na odkrywce węgla brunatnego.

Interpretacja dokonana przez Sąd Apelacyjny wywołuje wątpliwości, gdyż punkt 9 stanowi o pracy górniczej i w tym zakresie nie zawiera żadnych wyłączeń, ani ograniczeń poprzez np. zaliczenie do pracy górniczej tylko pracy w kopalniach węgla kamiennego.

W ocenie Sądu Najwyższego przy wykładni pojęcia „praca górnicza”, o której stanowi pozycja 9 działu IV wykazu B, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze – pomocne będzie uwzględnienie pojęcia „pracy górniczej” w odniesieniu do kopalni węgla brunatnego na gruncie przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin, a także późniejsze regulacje prawne tej kwestii.

Rozporządzenie z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze w zakresie uregulowań dotyczących odkrywkowych kopalń węgla brunatnego było dwukrotnie nowelizowane. Po raz pierwszy, rozporządzeniem z dnia 27 kwietnia 1991 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 39, poz. 167) dodano § 8a oraz w dziale IV wykazu B załącznika do rozporządzenia dodano poz. 8 w brzmieniu: „8. Prace wykonywane bezpośrednio przy udostępnianiu i wydobywaniu węgla brunatnego na odkrywce”. Ta nowelizacja pozwoliła na przechodzenie na emeryturę w wieku 50 lat w przypadku kobiet i 55 lat w przypadku mężczyzn wyłącznie pracownikom zatrudnionym bezpośrednio przy wydobywaniu węgla brunatnego. Kolejną nowelizacją z dnia 29 grudnia 1992r. (Dz. U. Nr 102, poz. 520) dokonano zmiany § 8a oraz w dziale IV wykazu B do rozporządzenia dodano nową pozycję oznaczoną nr 9 w brzmieniu: „Prace wykonywane bezpośrednio przy przeróbce mechanicznej węgla w zakładach górniczych lub praca górnicza w rozumieniu przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin”.

Drugą z wymienionych nowelizacji znacznie poszerzono krąg osób uprawnionych do wcześniejszego przechodzenia na emeryturę na warunkach określonych w § 8a rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. Można zatem przyjąć, że obecne brzmienie omawianych uregulowań prawnych jest wynikiem ich historycznej ewolucji, a nie jednorazowej spójnej nowelizacji i nie daje podstaw do wykładni tych przepisów w sposób, jaki uczynił to Sąd Apelacyjny.

Ustawodawca nowelizując w 1994 r. (Dz.U. Nr 84 poz.385) ustawę z dnia 1 lutego 1983 r. o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin (Dz. U. Nr 5, poz. 32 ze zm.) uwzględnił w niej także pracę w kopalniach węgla brunatnego. Art. 5 ust. 1 pkt 4 tej ustawy otrzymał brzmienie: za pracę górniczą uważa się zatrudnienie na odkrywce w kopalniach siarki i węgla brunatnego przy ręcznym lub zmechanizowanym urabianiu, ładowaniu oraz przewozie nakładu i złoża, przy pomiarach w zakresie miernictwa górniczego oraz przy bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń wydobywczych, jak też w kopalniach otworowych siarki oraz w przedsiębiorstwach i innych podmiotach wykonujących roboty górnicze dla kopalń siarki i węgla brunatnego.

Na podstawie art. 5 ust. 5 tej ustawy Minister Pracy i Polityki Socjalnej w porozumieniu z właściwymi ministrami, w drodze rozporządzenia, określił stanowiska pracy w kopalniach i w przedsiębiorstwach, na których zatrudnienie uważa się za pracę górniczą określoną w ust. 1 pkt 4. Wykaz stanowisk pracy, na których zatrudnienie na odkrywce w kopalniach węgla brunatnego oraz przedsiębiorstwach i innych podmiotach wykonujących roboty górnicze dla kopalń węgla brunatnego uważa się za pracę górniczą, zawiera załącznik nr 2 do rozporządzenia tego Ministra z dnia 23 grudnia 1994 r. w sprawie określania niektórych stanowisk pracy górniczej oraz stanowisk pracy zaliczanych w wymiarze półtorakrotnym przy ustalaniu prawa do górniczej emerytury lub renty (Dz. U. z 1995 Nr 2, poz. 8).

Sąd Apelacyjny nie odniósł się jednak do tych przepisów, jak również do treści art. 36 ust. 1 pkt. 4 (obecnie art. 50 c ust. 1 pkt. 4) ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, zgodnie z którym za pracę górniczą uważało się między innymi zatrudnienie w przedsiębiorstwach i innych podmiotach wykonujących roboty górnicze dla kopalń

siarki i węgla brunatnego, na stanowiskach określonych w drodze rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki i ministrem właściwym do spraw Skarbu Państwa.

Na podstawie ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz ustawy Karta Nauczyciela (Dz. U. Nr 167, poz. 1397 ze zmianami) do ustawy o emeryturach i rentach z FUS wprowadzono rozdział 3a "Emerytury górnicze". Nowelizacja ta spowodowała, że od dnia 1 stycznia 2007 r. uchylone zostały przepisy art. 34-38 i 48-49, na mocy których prawo do emerytur górniczych posiadali wyłącznie ubezpieczeni urodzeni przed dniem 1 stycznia 1949 r. oraz niektórzy ubezpieczeni urodzeni po dniu 31 grudnia 1948 r., a przed dniem 1 stycznia 1969 r.

W art. 3 ust. 1 powyższej noweli do ustawy o emeryturach i rentach z FUS ustanowiono normę przejściową stanowiącą, że osobom, które do dnia 31 grudnia 2008 r. spełniły warunki do emerytury górniczej, określone w art. 34 lub 48-49, w brzmieniu obowiązującym w dniu 31 grudnia 2006 r., przysługuje górnicza emerytura na warunkach określonych w tych przepisach. Jest to o tyle istotne, że dotychczasowe regulacje dotyczące emerytur górniczych zostały przeniesione do rozdziału 3a z wieloma modyfikacjami, nierzadko zaostrzającymi warunki przyznawania prawa do tych świadczeń, np. w zakresie wydłużenia okresu pracy górniczej z 5 do 10 lat, ograniczenia okresów zatrudnienia kwalifikowanych jako praca górnicza lub równorzędna z pracą górniczą (dotyczy to m.in. zatrudnienia w przedsiębiorstwach miernictwa górniczego lub geologicznego, w charakterze lekarzy i felczerów w górniczej opiece zdrowotnej, czy też na stanowiskach w administracji kopalń, zarządach spółek węglowych, w urzędach naczelnych i centralnych organów administracji państwowej będących założycielami kopalń i spółek węglowych), zlikwidowania okresów zaliczanych do pracy górniczej, czy też niezaliczania urlopu górniczego lub świadczenia górniczego do okresu pracy górniczej.

W myśl art. 50c ust. 1 punkt 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, w obecnym brzmieniu, za pracę górniczą uważa się zatrudnienie: na odkrywce w kopalniach siarki i węgla brunatnego przy ręcznym lub zmechanizowanym



urabianiu, ładowaniu oraz przewozie nadkładu i złoża, przy pomiarach w zakresie miernictwa górniczego oraz *przy bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń wydobywczych*, a także w kopalniach otworowych siarki oraz w przedsiębiorstwach i innych podmiotach wykonujących roboty górnicze dla kopalń siarki i węgla brunatnego, na stanowiskach określonych w drodze rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki i ministrem właściwym do spraw Skarbu Państwa. Okresy pracy górniczej wykonywane za granicą wymienione w art. 50c ust. 1 pkt 1-4 są zrównane z pracą górniczą (art. 50c ust. 4).

W ocenie Sądu Najwyższego art. 194 ustawy o emeryturach i rentach z FUS obliguje Sądy do takiej wykładni przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, która jest zgodna z treścią tej ustawy. Wykładnia § 8 a w/w rozporządzenia Rady Ministrów oraz pojęcia pracy górniczej, o której stanowi wykaz B dział IV poz. 9, stanowiący załącznik do tego rozporządzenia, nie może więc pozostawać w sprzeczności z treścią art. 50c ust. 1 tej ustawy, a – w zakresie wskazanych wyżej przepisów przejściowych – z treścią, poprzednio obowiązującego, art. 36 ust. 1 pkt. 4 tej ustawy.

Wyrok Sądu Apelacyjnego, odmawiający uznania za pracę górniczą okresów pracy ubezpieczonego w kopalniach węgla brunatnego na terenie Niemiec od kwietnia 1980 r. do listopada 1980 r. oraz od stycznia 1988 r. do sierpnia 1990 r., bez szczegółowej analizy, czy wnioskodawca faktycznie wykonywał pracę na wyżej wymienionych stanowiskach w kopalniach węgla brunatnego – nie był prawidłowy. Dla przykładu można wskazać, że Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 lutego 1989 r., sygn. akt II URN 298/88 (OSNC 1991/5-6/71) wyraził pogląd, że praca na stanowiskach sztygara zmianowego oddziału napraw koparek i zwałowarek oraz dozorca takiego oddziału w odkrywkowej kopalni węgla brunatnego jest pracą górniczą w rozumieniu art. 5 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 1 lutego 1983 r. o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin.

Skarga kasacyjna nie kwestionuje prawidłowości ustaleń Sądu Apelacyjnego, z których wynika, że ubezpieczony, urodzony w dniu 26.11.1953 r., był zatrudniony w Przedsiębiorstwie Montażu Konstrukcji Stalowych i Urządzeń Górniczych „P.” S.A.

W okresach: od 28 kwietnia 1980 r. do 30 listopada 1980 r. A. S. pracował w kopalni węgla brunatnego „S.” oraz od 13 stycznia 1988 r. do 30 sierpnia 1990 r. - w kopalniach węgla brunatnego „W.” i „N.”. Ubezpieczony był zatrudniony na stanowisku spawacza konserwatora maszyn i urządzeń górnictwa odkrywkowego. Praca jego polegała, według twierdzeń wnioskodawcy, na utrzymaniu ruchu takich urządzeń, jak koparki, zwałowarki, przenośniki taśmowe, w razie potrzeby na przeprowadzaniu bieżących niezbędnych remontów i konserwacji urządzeń górniczych wydobywczych, związanych z wydobyciem węgla brunatnego w kopalni odkrywkowej.

Nabycie przez A. S. prawa do emerytury, zgodnie z przywołanymi wyżej przepisami, uwarunkowane jest łącznym spełnieniem następujących warunków: 1. ukończeniem 55 lat, posiadaniem okresu zatrudnienia wynoszącego 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, w tym co najmniej 20 lat przy pracach wymienionych w wykazie B dziale IV poz. 8 i 9, spełnieniem uprawnień emerytalnych do dnia 31 grudnia 2008 r., nie przystąpieniem do otwartego funduszu emerytalnego, albo złożeniem wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE, za pośrednictwem zakładu, na dochody budżetu państwa.

Ocena prawna dokonana przez Sąd Apelacyjny pozostaje w sprzeczności z treścią wykazu B działu IV poz. 8 i 9. Pozycja 9 stanowi o pracy górniczej i w tym zakresie nie zawiera żadnych wyłączeń dotyczących np. kopalń siarki, czy węgla brunatnego; tym samym praca górnicza, jeśli była faktycznie wykonywana, powinna zostać zaliczona do wymaganych 20 lat pracy w szczególnych warunkach określonych w wykazie B, czego konsekwencją jest nabycie prawa do emerytury w obniżonym do 55 lat wieku.

Bez stanowczego ustalenia rodzaju (charakteru) pracy wykonywanej przez skarżącego w spornym okresie i oceny rodzaju tej pracy w aspekcie pojęcia „praca górnicza” nie jest możliwe prawidłowe rozstrzygnięcie sprawy. Również w wyroku z dnia 12 maja 2010 r., sygn. akt I UK 30/10 (LEX nr 590314) Sąd Najwyższy zajął stanowisko, że nie każda praca w kopalni węgla brunatnego, która funkcjonalnie związana jest z eksploatacją odkrywki, jest pracą górniczą uprawniającą do emerytury górniczej. Analiza w ocenie pracy górniczej powinna koncentrować się

na ustawowych warunkach pracy górniczej (pojęciu tej pracy), a nie na samej nazwie stanowiska.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji wyroku na podstawie art. 398<sup>15</sup> § 1 k.p.c. i art. 108 § 2 k.p.c. w związku art. 398<sup>21</sup> k.p.c.